

ACC. N:R. M. 8897: 1-3.

Landskap: Skåne Upptecknat av: Inga Osterman-Tillström
Härad: Skytte Adress: Änggården, Tutaryd
Socken: Skanörs stad Berättat av: Fyrmästare Helmer Lundström
Uppteckningsår: 1942 Född år 1864 i Skånör

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Den stora floden.

s. 1.

Jakt.

s. 3.

Skriv endast på denna sida!

ACC. NR. M. 8897:1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Den stora floden:

Den stora floden 1872 gjorde ett outplånligt intryck på mig som pojke. Min far var fiskaren Måns Bengtsson, vi bodde på Värnen och var 9 barn i familjen. Vintern 1872 var sträng, vinden var NO, det var storm, snö och kallt. På morgonen en ödesdigra dagen såg vi hur det vita skummet från vågorna kastades över tångvallarna. Vi barn tryckte ansiktena mot fönstren, sedan far gick ut med de andra karlarna och bättrade på vallarna för att om möjligt stänga havet ute. Men det gick inte! Mitt på dagen mellan klockan 2 och 2:30 kom floden från båda hållen, alltså från både Höll och sundssidan. Vi gav oss i väg hals över huvud hela familjen in mot stan till. Vattnet sköljde in över hela Värnen, och när vi kom till Bergmästarhejdan försade vattnet också där, så att vi fick ta en annan väg. Mer kom under vägen ner i en djup vattengrep men skadade sig inte. Vid torget sökte vi oss till kapten Nils Knuts. I hans långa hus bodde också gamla Kleinskan, och när jag gick dit in fick jag se en för mig främmande gammal man ligga på knä vid soffan och be till Gud om skydd för

ACC. N. R. 1 M. 8897: 2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

floden. Medan jag därpå stod vid fönstret och tittade ut kom vatt-
net in på terget från två håll och slog i en virvel tillsammans runt
runningen där; den lilla planteringen mitt på terget fanns nämligen
redan då. En halvtimme senare hade vattnet dragit sig tillbaka från
terget och en timma efter kunde vi gå tillbaka till vårt hem på
Värmen. Vattnet hade så, det kunde vi konstatera, stått en bit upp i
ladugård och svinstia men hade nu dragit sig tillbaka och ejuren ha-
de tydligen inte farit illa av fotbadet.

Men inte alla slapp så linärt undan som vi. Alla källväggarna
på sneen Kal Ols hus på Möen gick, och likaså tog vattnet underväg-
arna till Magnus Boels hus och ett hus vid slottet Olof Nils rådde
om.

Dagen efter floden kom en massa bönder från Höll och sökte
efter förlorade redskap och vagnar, som de också hittade här och där
på åkrarna kring staden dit de förts av vattenmassorna.

Jakt:

Den dag på hösten, då jägarna kom till Skanör tog vi skolpojkar fritt och hjälpte till som klappare. Vi klapprade med träbitar, skallrade med skallror eller också bara skrek vi, huvudsaken var att vi förde ljud. Klappjakten gick från dikta vid Höllviken till Skanör och det sköts många både harar och rävar, inte minst det senare, ty det var gott en räv här på den tiden. Det var vanligen en 15-20 skyttar som kom, så vitt jag vet var alla från Malmö, men de skulle alltid ha handelslansen Johan Åberg med sig för han var förste man till att skjuta. - Jag skjuter aldrig utan att jag är säker på att träffa, sade han alltså. Båken slottet hade han satt upp en skottavla och där brukade Åberg öva sig medan vi pågar såg på. Han var också stadsens styvaste jägare och jämt var han ute på jakt och kom hem med allt möjligt - sjöfågel och rapphöns och harar t. o. m. örn och svan. Janne Vesterberg var också en ivrig jägare och de två följdes ofta åt, men Vesterberg hade sällan någon jaktlycka.